

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľa **L., s.r.o. v likvidácii**, so sídlom v T., IČO: X., zastúpeného Mgr. P. M., advokátom so sídlom vo V., proti odporcom **1/ P. M.**, bývajúcej v T., zastúpenej JUDr. M. B., advokátom so sídlom v T., **2/ I. B.**, bývajúcemu v T., a **3/ E. B.**, bývajúcej v T., **o určenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam**, vedenej na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 19 C 209/2007, o dovolaní navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z X. januára 2012 sp. zn. 6 Co 87/2011, takto

r o z h o d o l:

Dovolanie **o d m i e t a**.

Navrhovateľ je povinný zaplatiť odporkyňi 1/ do 3 dní náhradu trov dovolacieho konania vo výške 79,58 € do rúk JUDr. M. B., advokáta so sídlom v T..

Odporcom 2/ a 3/ náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Navrhovateľ v návrhu z 2. októbra 2007 uviedol, že na odporkyňu 1/ previedol kúpnu zmluvou z 29. januára 1993 (ďalej len „kúpna zmluva“) 1/2 nehnuteľností v katastrálnom území Trenčín zapísaných na liste vlastníctva č. X. ako dom súpisné č. X. na parcele č. X., parcela č. X. – záhrada vo výmere X. m², parcela č. X. – zastavaná plocha vo výmere X. m². Tieto nehnuteľnosti boli medzičasom rozdelené a odporkyňa 1/ ich časť previedla v priebehu konania vedeného na Okresnom súde pod sp. zn. 12 C 1069/2001 na odporcov 2/ a 3/. S poukazom na rozsudok Okresného súdu Trenčín z 24. mája 2006 č.k. 12 C 1069/2001-269 a rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. júna 2007 sp. zn. 17 Co 65/2007, ktorými bolo určené, že v dôsledku čiastočného odstúpenia od kúpnej zmluvy došlo k čiastočnému zrušeniu tohto právneho úkonu, žiadal určiť, že: I. podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností

v katastrálnom území T., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X. ako stavba: dom súpisné č. X. na parcele č. X./1 a ako pozemky: parcela č. X. – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m², parcela č. X./1 – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m² a parcela č. X./4 – zastavané plocha a nádvoria vo výmere X. m² (ďalej len „nehnutelnosti vedené na LV č. X.“) je navrhovateľ v podiele X. a odporkyňa 1/ v podiele X., a II. podielovými spoluvlastníkmi nehnuteľností v katastrálnom území T., ktoré sú zapísané na liste vlastníctva č. X. ako stavba: dom súpisné č. X. na parcele č. X./2 a pozemky: parcela č. X./2 – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m² a parcela č. X./3 – zastavané plochy a nádvoria vo výmere X. m² (ďalej len „nehnutelnosti vedené na LV č. X.“) je navrhovateľ v podiele X. a odporcovia 2/ a 3/ v podiele X..

Okresný súd Trenčín rozsudkom z 24. marca 2011 č.k. 19 C 209/2007-246 tento návrh navrhovateľa zamietol. V odôvodnení poukázal na priebeh a výsledky konaní vedených na Okresnom súde Trenčín pod sp. zn. 12 C 728/1995 a 12 C 1069/2001, na Najvyššom súde Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) pod sp. zn. 1 Cdo 185/1996, MCdo 10/1999 a 4 Cdo 155/2009 a na Ústavnom súde Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) pod sp. zn. II. ÚS 19/09 a konštatoval, že nehnuteľnosti vedené na LV č. X. sú v čase jeho rozhodovania v katastri nehnuteľností zapísané ako vlastníctvo odporkyne 1/ a nehnuteľnosti vedené na LV č. X. sú evidované ako vlastníctvo odporcov 2/ a 3/. Tieto údaje sú hodnoverné potiaľ, pokiaľ sa nepreukáže opak (§ 70 ods. 1 zákona č. 162/1995 Z.z. o katastri nehnuteľností). Navrhovateľ tvrdil, že je spoluvlastníkom týchto nehnuteľností, preto bolo na ňom, aby svoje skutkové tvrdenia preukázal. Navrhovateľ ale svoje spoluvlastnícke práva vyvodzoval iba z rozsudku Okresného súdu Trenčín sp. zn. 12 C 1069/2001, ktorý bol medzičasom zrušený rozhodnutím najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 155/2009. Iný titul nadobudnutia spoluvlastníctva navrhovateľ nepreukázal. Vzhľadom na to, že neunesol dôkazné bremeno, súd prvého stupňa jeho návrh ako bezdôvodný zamietol. O trovách konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Na odvolanie navrhovateľa Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 31. januára 2012 sp. zn. 6 Co 87/2011 napadnutý rozsudok potvrdil; odporcom nepriznal náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení poukázal na nález ústavného súdu z 2. apríla 2009 sp. zn. II. ÚS 19/09 (ďalej len „nález“) a potrebu zohľadniť legitímne očakávanie účastníkov konania, že v analogickej veci bude rozhodnutie súdu rovnaké. Konštatoval, že v dôsledku odstúpenia od zmluvy navrhovateľ nenadobudol práva spoluvlastníka. Keďže nepreukázal, že

tieto práva prípadne nadobudol inak (§ 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka), súd prvého stupňa správne jeho návrh zamietol. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 a § 151 ods. 1 O.s.p.

Rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 31. januára 2012 sp. zn. 6 Co 87/2011 napadol navrhovateľ dovolaním s tým, že v konaní mu bola odňatá možnosť pred súdom konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Žiadal napadnutý rozsudok a tiež ním potvrdený prvostupňový rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Na odôvodnenie dovolania uviedol, že „v terajšom konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, tak súd prvého stupňa, ako aj odvolací súd zamietnutie návrhu opreli o právny názor ústavného súdu, resp. o to, že v jeho dôsledku bolo konanie o určenie čiastočného zrušenia kúpnej zmluvy zastavené. V dôsledku použitia tohto nesprávneho právneho názoru bol navrhovateľ vylúčený nielen z realizácie svojich procesných práv, keď na pojednávaní 24. marca 2011 boli odmietnuté jeho relevantné a z hľadiska posúdenia uplatneného hmotno-právneho nároku podstatné návrhy na doplnenie dokazovania a súdy sa len pre tento nesprávny názor vôbec nezaoberali meritom veci z hľadiska hmotného práva. Súdy v podstate navrhovateľovi úplne odopreli realizáciu jeho základného ústavného práva na súdnu ochranu tým, že o jeho návrhu meritórne nekonali a tento zamietli len s poukazom na zrušenie rozsudkov v konaní o určenie, že kúpna zmluva bola v dôsledku čiastočného odstúpenia zrušená v čiastočnom rozsahu. Meritórne, z hľadiska hmotného práva sa vôbec súdy nezaoberali právnym titulom podaného návrhu, tvrdeniami a argumentáciou navrhovateľa, vôbec sa nezaoberali čiastočným odstúpením od kúpnej zmluvy ako právnym titulom zakladajúcim vlastníctvo navrhovateľa v ideálnom spoluvlastníckom podiele. Skutočnosť, že v prvom súdnom konaní bol návrh na určenie zrušenia zmluvy vcelku zamietnutý a druhé súdne konanie o zrušenie zmluvy v čiastočnom rozsahu bolo zastavené pre prekážku *res udicata*, neznamená, že návrh na určenie vlastníckeho práva stratil právny základ, resp. že právny titul stratilo vlastnícke právo navrhovateľa; rovnako to pre súd rozhodujúci o terajšom návrhu na určenie vlastníckeho práva nepredstavovalo v žiadnom ohľade prekážku na to, aby sa z hľadiska hmotného práva zaoberal odstúpením od zmluvy ako právnym titulom zakladajúcim vlastníctvo navrhovateľa. V predchádzajúcich konaniach žiaden súd meritórne nerozhodol o tom, či je odstúpenie od kúpnej zmluvy platné v čiastočnom rozsahu – a tu je podstata celej veci a z tohto vychádza aj namietané odňatie možnosti navrhovateľovi konať pred súdom, resp. úplné odňatie možnosti realizácie jeho základného ústavného práva na súdnu ochranu. Opačné tvrdenie, že bolo už meritórne rozhodnuté o práve navrhovateľa od kúpnej zmluvy

čiasťočne odstúpiť, o platnosti tohto čiastočného odstúpenia a čiastočnom zrušení kúpnej zmluvy ako jeho právnom následku, je tvrdením zavádzajúcim – v prvom súdnom konaní bolo meritórne rozhodnutie výsledkom posudzovania veci len z hľadiska platnosti odstúpenia od zmluvy ako celku (toto bolo totiž predmetom konania) a druhé súdne konanie, ktorého predmetom konania už bolo čiastočné odstúpenie od zmluvy, bolo napokon zastavené bez meritórneho rozhodnutia. Spájanie súdneho rozhodnutia v prvom konaní s tým, že už v tomto prvom bolo obsiahnuté aj rozhodnutie o čiastočnom odstúpení od zmluvy, je vzhľadom na to, čo súdy v prvom konaní ako dôvody svojich rozhodnutí uviedli, zásadne nesprávne. Tým, že súd v konaní o zrušení zmluvy vcelku ako dôvod zamietnutia návrhu uviedol, že 'navrhovateľ neodstúpil platne od kúpnej zmluvy pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny' (rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. MCdo 10/1999), bolo povedané, že navrhovateľ neodstúpil (nemohol odstúpiť) platne od celej zmluvy pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny, ale nebolo tým zároveň povedané, že navrhovateľ neodstúpil platne od časti zmluvy pre čiastočné nezaplatenie kúpnej ceny. V tomto pôvodnom konaní teda súd záväzne neposúdil to, či došlo k čiastočnému zrušeniu kúpnej zmluvy v dôsledku čiastočného odstúpenia od nej, resp. záväzne právne neposúdil a meritórnym rozhodnutím nestanovil, či je odstúpenie od kúpnej zmluvy platné alebo neplatné v čiastočnom rozsahu plnení podľa kúpnej zmluvy“. V ďalšom navrhovateľ uviedol, že „pred zastavením predchádzajúceho súdneho konania pre prekážku res iudicata na základe právneho názoru ústavného súdu sa súdy, počínajúc Okresným súdom Trenčín, cez Krajský súd v Trenčíne až po najvyšší súd, vecou z hľadiska hmotného práva zaoberali a s touto sa vysporiadali správne a zákonne. O to isté išlo aj v tomto konaní, s tým rozdielom, že meritum veci vymedzené petitom návrhu je tu iné a prvé súdne konanie preň prekážku res iudicata rozhodne nepredstavovalo. Preto súdy v terajšom konaní mali rozhodovať nie s ohľadom na to, že predchádzajúce súdne konanie bolo zastavené, ale základom ich rozhodnutia o petite návrhu malo byť hmotno-právne posúdenie odstúpenia od zmluvy a jeho platnosti v čiastočnom rozsahu ako otázky predbežnej vo vzťahu k navrhovanému určaniu vlastníckeho práva. Daná situácia a nemožnosť zmeniť rozhodnutia v predchádzajúcich dvoch konaniach navrhovateľa viedli k podaniu návrhu na určenie vlastníckeho práva ako jediného možného a zostávajúceho právneho prostriedku ako sa domôcť svojho základného práva na súdnu ochranu, t.j. predovšetkým práva na prístup k súdu, čomu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a o uplatnenom občianskom práve alebo záväzku rozhodnúť. Avšak aj návrh na určenie vlastníckeho práva bol zamietnutý opätovne len s poukazom na predchádzajúce rozhodnutia, bez vykonania navrhnutých relevantných dôkazov, bez toho, aby sa súdy vo svojich rozhodnutiach zaoberali

a vysporiadali sa s hmotno-právnymi skutočnosťami tvrdenými navrhovateľom, keď v prípade oboch súdnych rozhodnutí absentuje čo i len jeden vecný argument, právny dôvod k hmotno-právnej stránke veci, t.j. k otázke platnosti alebo neplatnosti čiastočného odstúpenia od kúpnej zmluvy, pričom práve na základe tohto nesprávneho právneho názoru a postupu oboch súdov boli odmietnuté aj návrhy navrhovateľa na vykonanie dôkazov. Tým, že súdy sa v terajšom konaní čiastočným odstúpením od kúpnej zmluvy a jeho právnym následkom vôbec nezaoberali, v konečnom dôsledku práve v terajšom konaní o určenie vlastníckeho práva bol navrhovateľovi prístup k súdu znemožnený, a to práve v tom zmysle, že o ním uplatnenom nároku súd meritórne nekonal a rozhodnutia, ktoré sú výsledkom tohto súdneho konania pre navrhovateľa predstavujú *denegatio iuris*, resp. *denegatio iustitiae* (odmietnutie práva, resp. odmietnutie spravodlivosti), úplné odňatie možnosti konať pred súdom, resp. možnosti realizácie základného práva na súdnu ochranu. Úplne absurdne vyznieva záver odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu o legitímnom očakávaní účastníkov konania v súvislosti s právnym názorom ústavného súdu, že v analogickej veci bude rozhodnutie súdu rovnaké. A čo právny záver najvyššieho súdu uvedený v rozsudku MCdo 10/1999 z X.. októbra 2001, podľa ktorého navrhovateľovi vzniklo právo na čiastočné odstúpenie od zmluvy a takéto čiastočné odstúpenie od zmluvy umožňovali vzájomné plnenia účastníkov konania, a z ktorého jednoznačne vyplýva, že otázka platnosti, či neplatnosti právneho úkonu – odstúpenia od kúpnej zmluvy navrhovateľom, ktorý právny ikon zakladá jeho vlastnícky nárok, bola právoplatne rozhodnutá rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 12. decembra 1995 č.k. 12 C 657/95-X. v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava z 10. septembra 1998 sp. zn. 32 Co 233/1997, len vtom smere, že tento právny úkon nemohol spôsobiť zrušenie kúpnej zmluvy vcelku ? Nie je v súvislosti s týmto právnym záverom legitímne očakávanie navrhovateľa, že v analogickej veci, keď podáva návrh len na základe čiastočného odstúpenia od zmluvy, by malo byť rozhodnutie súdu rovnaké ako právny záver súdu konajúceho predtým o mimoriadnom dovolaní ?“.

Odporkyňa 1/ vo vyjadrení k dovolaniu navrhla dovolanie zamietnuť. Napadnutý rozsudok odvolacieho súdu, ako aj rozsudok súdu prvého stupňa označila za správny a námietky dovolateľa za nedôvodné. Podľa jej názoru dovolací dôvod podľa § 237 písm. f/ O.s.p. nie je daný, a hoci sa ho dovolateľ dovoláva, jeho dovolanie fakticky smeruje k právnemu posúdeniu veci. Tým v skutočnosti argumentačne uplatňuje dovolací dôvod podľa § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., ktorý ale v danom prípade nie je možné uplatniť. Nález a uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 4 Cdo 155/2009 konštatovali, že o neplatnosti odstúpenia

od kúpnej zmluvy navrhovateľom bolo právoplatne rozhodnuté už rozsudkom Okresného súdu Trenčín z 12. decembra 1995 č.k. 12 C 657/1995-X. v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave z 10. septembra 1998 sp. zn. 32 Co 233/1997. Keďže navrhovateľ v konaní, v ktorom podal dovolanie, nepreukázal svoje (spolu)vlastnícke právo, nezostávalo súdu prvého stupňa iné, len návrh zamietnuť. Z týchto dôvodov žiadala dovolanie zamietnuť a priznať jej náhradu trov dovolacieho konania.

Odporcovia 2/ a 3/ sa k dovolaniu písomne nevyjadrili.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), skúmal bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.), či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré ním možno napadnúť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V danom prípade je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu.

Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné tiež vtedy, ak smeruje proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol potvrdený rozsudok súdu prvého stupňa, ak odvolací súd vyslovil vo výroku svojho potvrdzujúceho rozsudku, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4 O.s.p. Prípustnosť dovolania navrhovateľa z týchto ustanovení nevyplýva.

Vzhľadom na § 242 ods. 1 veta druhá O.s.p. a tiež obsah dovolania najvyšší súd pristúpil aj k posúdeniu, či žalovanou podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval

ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba uviesť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Z hľadiska prípustnosti dovolania podľa tohto ustanovenia nie je predmet konania významný, preto ak v konaní došlo k niektorej z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia vo veciach, v ktorých je inak dovolanie neprípustné (viď napríklad R 117/1999 a R 34/1995). Rovnako ale treba uviesť, že prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p. nezakladá samo tvrdenie účastníka (resp. jeho subjektívny názor) o existencii niektorej z predmetných procesných väd; rozhodujúcim je výlučne iba záver (zistenie) odvolacieho súdu, že k vade tejto povahy skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. navrhovateľ nenamietal a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nemožno vyvodit'.

Z obsahu dovolania vyplýva názor navrhovateľa, že postupom súdov mu bola odňatá možnosť pred nimi konať (v § 237 písm. c/ O.s.p.).

Odňatím možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) sa rozumie nesprávny, zákonu sa priečiaci postup súdu, ktorý má za následok znemožnenie realizácie tých procesných oprávnení účastníka konania, ktoré mu poskytuje Občiansky súdny poriadok. O procesnú vadu v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. ide najmä vtedy, ak súd v konaní postupoval v rozpore so zákonom, prípadne ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi a týmto postupom odňal účastníkovi konania jeho procesné práva [v zmysle § 18 O.s.p. majú účastníci v občianskom súdnom konaní rovnaké postavenie a súd je povinný zabezpečiť im rovnaké možnosti na uplatnenie ich práv – viď napríklad právo vykonávať procesné úkony vo formách stanovených zákonom (§ 41 O.s.p.), nazerať do spisu a robiť si z neho výpisy (§ X. O.s.p.), vyjadriť sa k návrhom na dôkazy a k všetkým vykonaným dôkazom, (§ 123 O.s.p.), byť predvolaní na súdne pojednávanie (§ 115 O.s.p.), na to, aby im bol rozsudok doručený do vlastných rúk (§ 158 ods. 2 O.s.p.)].

Dovolateľ súdom vytyka, že jeho návrh zamietli bez toho, aby pristúpili k vecnému posúdeniu okolností, za ktorých 29. septembra 1995 odstúpil od kúpnej zmluvy a bez akéhokoľvek posúdenia hmotnoprávných aspektov odstúpenia od kúpnej zmluvy ako právneho úkonu, ktorým sa zrušuje právny úkon o prevode (spolu)vlastníctva a obnovuje sa pôvodný vlastnícky stav.

V preskúmvanej veci zo spisu vyplýva nasledovné:

Navrhovateľ návrhom podaným na Okresnom súde Trenčín 26. októbra 1995 žiadal určiť, že jeho právnym úkonom, ktorým 29. septembra 1995 odstúpil od kúpnej zmluvy, došlo k zrušeniu kúpnej zmluvy „v celom rozsahu“ (ďalej len „prvý návrh“). Okresný súd Trenčín rozsudkom z 12. decembra 1995 č. k. 12 C 657/1995-X. prvý návrh zamietol; Krajský súd v Bratislave rozsudkom z 10. septembra 1998 sp. zn. 32 Co 233/1997 tento rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Najvyšší súd rozsudkom z X.. októbra 2000 sp. zn. MCdo 10/1999 zamietol mimoriadne dovolanie generálneho prokurátora Slovenskej republiky proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave z 10. septembra 1998 sp. zn. 32 Co 233/1997.

Návrhom z 30. novembra 2001 sa navrhovateľ domáhal určenia, že čiastočným odstúpením od kúpnej zmluvy došlo k jej čiastočnému zrušeniu, a to v rozsahu spoluvlastníckeho podielu 1141/7500 (ďalej len „druhý návrh“). Okresný súd Trenčín rozsudkom z 24. mája 2006 č.k. 12 C 1069/2001-269 druhému návrhu vyhovel v časti zodpovedajúcej spoluvlastníckemu podielu X.; vo zvyšnej časti (čo do podielu 43/7500) druhý návrh zamietol; Krajský súd v Trenčíne rozsudkom z 19. júna 2007 sp. zn. 17 Co 65/2007 tento prvostupňový rozsudok potvrdil. Uznesením najvyššieho súdu z 21. mája 2008 sp. zn. 2 Cdo 187/2007 bolo dovolanie odporkyne 1/ proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu odmietnuté ako procesne neprípustné s tým, že v konaní nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 písm. d/ O.s.p. Nálezom bolo toto odmietajúce uznesenie najvyššieho súdu zrušené s odôvodnením, že v okolnostiach posudzovaného prípadu bola daná totožnosť predmetu konaní o prvom a druhom návrhu, lebo už na základe prvého návrhu (týkajúceho sa celej kúpnej zmluvy) súdy posudzovali platnosť odstúpenia od nej aj v tej časti, ktorá bola predmetom neskoršieho konania o určenie, že kúpna zmluva bola sčasti zrušená. Najvyšší súd potom uznesením z 27. augusta 2009 sp. zn. 4 Cdo 155/2009 rozsudok Krajského súdu v Trenčíne z 19. júna 2007 sp. zn. 17 Co 65/2007 a rozsudok Okresného

súdu Trenčín z 24. mája 2006 č.k. 12 C 1069/2001-229 zrušil a konanie vo veci samej zastavil.

Návrh z 2. októbra 2007, ktorým sa navrhovateľ – na rozdiel od prvého a druhého návrhu – domáhal určenia (spolu)vlastníctva sporných nehnuteľností (ďalej len „tretí návrh“), bol zamietnutý vzhľadom na to, že súdy pri právnom posudzovaní veci dospeli k záveru, že navrhovateľ v konaní o treťom návrhu neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje (spolu)vlastníctvo.

Dovolací súd už vo viacerých rozhodnutiach vyslovil právny názor, že ustanovenie § 237 písm. f/ O.s.p. odňatie možnosti konať pred súdom výslovne dáva do súvislosti s faktickou činnosťou súdu (s jeho procesným postupom v konaní, so samou procedúrou prejednávania veci súdom), a nie s jeho právnym hodnotením veci zaujatým v napadnutom rozhodnutí. Právnym posúdením veci súdom, ktoré spočíva v aplikácii hmotnoprávneho alebo procesného predpisu na zistený skutkový stav, a ktoré je vyjadrené vo finálnom produkte občianskeho súdneho konania – v rozhodnutí, sa vo všeobecnosti účastníkovi tohto konania neodníma možnosť uplatnenia jeho procesných práv v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. (viď R 54/2012, R 43/2003, ako aj uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 2 Cdo 50/2002 uverejnené v časopise Zo súdnej praxe pod č. 1/2003, ale aj napríklad rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 129/2012, 2 Cdo 221/2010, 3 Cdo 56/2011, 4 Cdo 318/2012, 5 Cdo 221/2010, 6 Cdo 95/2012 a 7 ECdo 265/2013). Právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov je v rozhodovacej praxi senátov najvyššieho súdu všeobecne považované za relevantný dovolací dôvod, ktorým možno odôvodniť procesne prípustné dovolanie (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), zároveň je ale zhodne zastávaný názor, že (ani prípadné) nesprávne právne posúdenie veci súdmi nižších stupňov samo o sebe nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p.

Záver súdov, že navrhovateľ v konaní o treťom návrhu neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal svoje tvrdenia o existencii jeho (spolu)vlastníckych práv k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. X., resp. k nehnuteľnostiam vedeným na LV č. X., je súčasťou myšlienkového procesu súdu pri právnom posudzovaní opodstatnenosti tohto návrhu. Vyššie uvedený výklad dovolacieho súdu opodstatňuje preto aj v prejednávanej veci záver, že i keby bol (prípadne) nesprávny právny záver súdov nižších stupňov o tom, že navrhovateľ

nepreukázal svoje tvrdenia, nemalo by to za následok procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. a prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia.

Najvyšší súd so zreteľom na niektoré formulácie obsiahnuté v dovolaní považuje za potrebné uviesť, že súd v občianskom súdnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi účastníkov na vykonanie dokazovania a nie je povinný vykonať všetky navrhované dôkazy. Posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie (uváženie), ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 120 ods. 1 O.s.p.), a nie účastníkov konania (viď tiež uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 99/2011, 2 Cdo 141/2012, 3 Cdo 2012/2012, 4 Cdo 125/2012, 5 Cdo 251/2012, 6 Cdo 36/2011 a 7 Cdo 34/2011). Nevykonanie určitého dôkazu (nevyhovenie návrhu účastníka, aby súd vykonal ten – ktorý dôkaz) môže mať za následok neúplnosť skutkových zistení vedúcu prípadne k vydaniu nesprávneho rozhodnutia, nie však procesnú vadu zakladajúcu prípustnosť dovolania (viď R X./1993). Zo samej skutočnosti, že súd v priebehu konania nevykonal všetky navrhované dôkazy alebo vykonal iné dôkazy na zistenie skutkového stavu, nemožno vyvodit', že dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné (viď R 125/1999, R 6/2000). V prípade neúplnosti skutkových zistení alebo nesprávnosti skutkových záverov nejde o nedostatok, ktorý by bol v rozhodovacej praxi najvyššieho súdu považovaný za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania (viď viaceré rozhodnutia najvyššieho súdu, napríklad sp. zn. 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 248/2011, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011 a 7 Cdo X./2012). Ak súd nesprávne vyhodnotí niektorý z vykonaných dôkazov, môže byť jeho rozhodnutie z tohto dôvodu nesprávne, to ale samo o sebe nezakladá prípustnosť dovolania (porovnaj napríklad uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 85/2010 a 2 Cdo 29/2011).

Treba dodať, že nesprávne právne posúdenie veci, ktoré z hľadiska obsahového dovolateľ v danej veci namieta, je relevantný dovolací dôvod v tom zmysle, že ho možno uplatniť v procesne prípustnom dovolaní (viď § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), samo nesprávne právne posúdenie vecí ale prípustnosť dovolania nezakladá. Nejde totiž o vadu konania uvedenú v § 237 O.s.p., ani znak (atribút, stránku) rozhodnutia, ktorý by bol uvedený v ustanovení § 238 O.s.p. ako zakladajúci prípustnosť dovolania. Keďže navrhovateľ tento dovolací dôvod uplatnil v dovolaní, ktoré nie je procesne prípustné, nemohol dovolací súd podrobiť napadnuté rozhodnutie posúdeniu z hľadiska správnosti v ňom zaujatých právnych záverov.

Vzhľadom na to, že v konaní nedošlo k procesnej vade namietanej navrhovateľom (§ 237 písm. f/ O.s.p.) ani k iným vadám uvedeným v § 237 O.s.p. a prípustnosť jeho dovolania nevyplýva ani z § 238 O.s.p., najvyšší súd odmietol procesne neprípustné dovolanie navrhovateľa podľa § 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. bez toho, aby skúmal vecnú správnosť napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

V dovolacom konaní úspešnej odporkyňi 1/ vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti navrhovateľovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. 5 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 142 ods. 1 O.s.p.). Odporkyňa 1/ podala návrh na jej priznanie a výšku trov vyčíslila (§ 243b ods. 5 O.s.p., § 151 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd priznal odporkyňi 1/ náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby poskytnutej vypracovaním jej písomného vyjadrenia k dovolaniu [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z.z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb (ďalej len „vyhláška“)]. Sadzbu za tento úkon určil podľa § 10 ods. 1 vyhlášky vo výške 58,69 €, čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné (§ X. ods. 3 vyhlášky) vo výške 7,63 € a 20% DPH v zmysle § 18 ods. 3 vyhlášky (13,26 €) predstavuje spolu 79,58 €.

Dovolací súd odporcom 2/ a 3/, ktorí boli v dovolacom konaní tiež procesne úspešní, náhradu trov dovolacieho konania nepriznal, lebo nepodali návrh na jej priznanie (§ 151 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e: Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. februára 2014

JUDr. Emil F r a n c i s c y, v.r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková